

— А, — каза засмѣнъ баща му — и плисна чорбата. —
Ето какво!

На трѣвата, заедно съ фасуля, скочи и една крѣслива
жаба и почна да върти голѣмитѣ си очи.

— А! — Викна и Григорчо и, като изчисти сълзигѣ си,
спустна се да я ритне. Но жабата подскочи и се изгуби въ
гжстата трѣва.

— Сега си юнакъ, — каза засмѣнъ баща му и го по-
тѣгли за ухото. — Днеска ще ядемъ само хлѣбъ — прибави
той и се запжти къмъ косата, която го чакаше.

Омърлушенъ Григорчо се търкулна въ меката трѣва,
загриза сухото коматче и тихо, съвсѣмъ тихо си каза:

— На никого нѣма да разправамъ за това!

А стариятъ орѣхъ, който видѣ и чу всичко, избѣбри
нѣщо закачливо и зашѣпна тихо на вѣтъра.

Драго Поповъ.

Майско утро.

Нощъ прѣваля: тихъ повѣва	Надъ рѣката ромонлива
Утриненъ вѣтрецъ.	Вдига се мъгла,
Изтокъ модъръ заблѣстѣва —	Отъ къмъ село — хе! — извива
Пламва руменецъ.	Съ тропотъ лекъ кола.

Бързо сепва се земята,	Ей слѣдъ нея купъ косачи —
Спала крепъкъ сънь, —	Косила блѣстятъ.
И поема съсъ зората	Стадо овци бавно крачи —
Веселъ шумъ и звънь.	Губи се въ прахътъ.

Въ мигъ задъ висинитѣ снѣжни
Слънцето огрѣ —
И крила лѣчисти, нѣжни,
Топлий день прострѣ.

Драго.